

*Pörgős és érzelmes regény
az elveszített és megtalált szerelem felkavaró hatalmáról.*

A holdfényes tengeren túl

*finer
selection*

JULIANNE MACLEAN

JULIANNE MACLEAN

A holdfényes
tengeren
túl

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

OLIVIA

Miami, 1990

Hallgatnom kellett volna. Nem lett volna szabad ilyeneket mondanom.

Ezzel ostoroztam magam, amikor megtudtam, mi történt a férjem gépével az Amerikai Virgin-szigetéről hazafelé jövet. Dehát nem ezt tesszük mind, ha megtudjuk, hogy valami szörnyűség történt, és visszanézve azt kívánjuk, bárcsak máshogy viselkedtünk volna?

Legalább közvetlenül nem vagyok okolható azért, ami Deannel történt. Őszintén szólva nem tudom, pontosan kinek a hibája. Valószínűleg rejtély marad az idők végezetéig. Amit mélyen sajnálok, az sokkal személyesebb. Az események egy olyan láncolata, ami anyám hívásával kezdődött egy vasárnap reggel. Még aludtunk. Dean nyöszörögve kelt fel, hogy felvegye a telefont.

– Halló? – Végigfuttatta a kezét az arcán, így ébresztgette magát. – Jó reggelt, Liz! Nem, nincs túl korán. Nem, nem ébresztettél fel minket. Hogy vagy?

Dean rosszállóan nézett rám, mire magamra húztam a tollpaplant.

– Igen, szép időnk van. – Meglökött a térdével. – Olivia itt van mellettem. Tartsd egy pillanatra...

Kikukucsáltam a paplan alól, grimaszoltam egyet, és megráztam a fejem. Odatolta a telefont, miközben a szemével könnyörgött, hogy ne kényyszerítsem, hogy az anyámmal beszéljen.

Nem kínozhattam ezzel. Ő és az anyám nem igazán álltak közel egymáshoz – ami diplomatikus megfogalmazása annak, hogy nem kedveltek egymást, és csak az én kedvemért viselkedtek kulturáltan egymással.

Erről természetesen Dean egyáltalán nem tehetett. Teljes mértékben az anyám hibája volt.

Felültem, és elvettem tőle a telefont.

– Szia, anya!

Dean arcon csókolt, kimászott az ágyból, és elcsoszogott a fürdőszobába. Az anyám mondott valamit, de a jóképű férjem elterelte a figyelmemet azzal, hogy levette a pólóját, mielőtt becsukta a fürdőszoba ajtaját.

– Olivia, figyelsz?

Kihúztam magam, és nekidőltem a mögöttem tornyosuló tollpárnakupacnak.

– Igen, anya, itt vagyok.

– Hallottad, amit mondtam?

– Nem, még félig alszom. Megismételnéd?

– Át tudtok jönni ma este vacsorázni? – tette fel ismét a kérdést. – Sarah és Leon szerdáig a városban lesznek, és Sarah volt olyan kedves, hogy felhívott tegnap. Régóta nem beszéltem vele, valószínűleg apád temetése óta, szóval meghívtam őket vacsorára.

Megvakartam a tarkómat, mert meglepett, hogy Sarah felhívta anyámat. Sarah a féltestvérem. Majdnem húsz évvel idősebb nálam. Apám első házasságából született egy nőtől, akit Barbarának hívtak, és még a születésem előtt meghalt.

– Ahogy te is tudod – folytatta anyám –, holnap van apád halálának második évfordulója. Talán ezért hívott. Nem tudom. Akárhogy is van, itt a helyed.

Szégyltem magam, amiért elfelejtettem, hogy milyen nap van, de mostanában sok mindenben járt az eszem. Direkt igyekeztem nem nézni a naptárra.

Mikor meghallottam, hogy megy a zuhany, kibújtam az ágyból, és felhúztam a köntösöm.

– Jó lesz újra találkozni. Örömmel csatlakozunk. Feltételezem a meghívás Deannek is szól?

– Persze hogy neki is – válaszolta némi góggal a hangjában, ami mindent elárult: mindketten tudjuk, hogy nem helyesli a kapcsolatunkat, de nem akarja növelni a szakadékot kettőnk között.

– Csak biztosra akartam menni – mondtam. Már rég rájöttem, hogy hasztalan próbálnám meggyőzni arról, hogy mindig is rosszul ítélte meg a férjemet – hogy nem „méltatlan” hozzám, ahogy egyszer fogalmazott, csak azért, mert nem tehető családból származik.

Szerencsére Dean jól viselte anyám vérlázító sznobságát. Többnyire ki-figuráztuk, és csak nevtünk rajta. Sokat forgattuk a szemünket, amikor megjelent egy puccos új kiegészítővel, ami vagy ezer dollárba került, vagy amikor nem túl diszkréten arról kérdezte Deant, hogy milyen volt a pénzügyi helyzetük gyerekkorában.

Az ablaknál állva figyeltem egy felhőpamacstot, ahogy átúszott a reggeli égbolton. Megkérdeztem, hogy vigyünk-e valamit a vacsorára.

– Csak magatokat – válaszolta. Aztán egy-két percig még beszélgettünk, mielőtt letettük.

Dean még mindig zuhanyozott, szóval kimentem feltenni egy kávé, és behoztam a vasárnapi újságot. Kis idő múlva a konyhában ültem, és a kultúrarovatot olvastam. Dean rövidnadrágban és világoskék pamutpólóban jelent meg, a haja még vizes volt.

– Szép sima lett az arcod – utaltam vissza fölöttölvé, nagy vigyorral az arcomon az előző esti borostájára, ami az éjjel nem csak az arcomat bökte.

Mögém lépett, és megmasszírozta a vállam.

– Legközelebb igyekszem gyengédebb lenni. – Nyomott egy puszit a fejem tetejére, és töltött magának kávé. – Mit akart az anyád?

– Meghívott minket ma estére vacsorázni.

Dean felém fordult. Egy kissé csodálkozva nézett rám.

– Mindkettőnk? Engem is?

– Igen, tudom. Én is meglepődtem – mondtam. – De Sarah a városban van, és holnap lesz apa halálának a második évfordulója, szóval gondolom, anya úgy döntött, szervez valamit. Eléggé az utolsó pillanatban találta ki, tehát semmi nagyszabású nem lesz. Csak mi, egy négyfogásos

vacsora és néhány üveg apa kedvenc borából. Anya meg közben átmegy majd érzélgősbe, és romantikus történeteket mesél apáról.

Dean csendesen kortyolgatta a kávéját.

Egy kis ideig szótlánul ültem, mert tudtam, hogy Dean a vacsora egy percét sem fogja élvezni.

Apával nem voltak beszélő viszonyban – egy szót sem váltottak, miután apám megfenyegetett, hogy kitagad, ha feleségül megyek Deanhez. De semmi sem tarthatott volna vissza attól, hogy hozzámenjek.

Felkeltem a székéből, és betettem a mosogatógépbe az üres bögrémet.

– Még mindig el akarod vinni ma Sarah hajóját egy körre? – kérdeztem. – Most, hogy részt veszünk a vacsorán, korán vissza kell indulnunk.

Dean kinézett az ablakon, és elgondolkodott.

– Gyönyörű idő van. Hajózzunk ki!

– Egyetértek. Az élet túl rövid. Gyorsan lezuhanyozok.

Örültem, hogy egy véleményen vagyunk, mert valami fontosról akartam beszélni vele, és nem tudtam, hogyan fogadja majd. Bíztam benne, hogy a gyönyörű vitorlázós körülmények segítenek majd megoldajozni a mondanivalómat.

Ahogy az *Álmodozó* (Sarah 39 láb hosszú jachtja, amit időnként kölcsönadott nekünk) orrán álltam, úgy éreztem, újjáéledtem. Optimista voltam a jövőt illetően. Dean kormányzott, belelegezte a tenger illatát, élvezte a sós vízpermetet az arcán, miközben én az árbócmerevítő kötélbe kapaszkodtam. A copfom ide-oda csapkodott a szélben. A szélvédett oldalon a hullámok hangja zene volt füleimnek.

– Készülj! – kiáltotta Dean, és felkészültem, hogy elengedjem az orrvitorlát.

Nagyot fordított a kormányon, és irányt váltott az *Álmodozóval*.

– Jön a farvitorla!

Lehajoltam, amíg a vitorla átlendült a fejem felett, és pár másodperc múlva máris másik irányba tartottunk, feszes vitorlával. A levegő nem mozdult. Minden csendes volt, amikor beléptem a munkatérbe.

– Szeretnéd, hogy átvegyem? – kérdeztem.

– Persze.

Arrébb lépett, és elhelyezkedtem.

A visszaút a kikötőbe nyugodtabb volt. Az enyhe, de folyamatos szél gyengéden vitt haza minket. A kormányt markoltam, Dean pedig ledől a mellettem álló padra, az arcát a nap felé fordította.

– Szeretnék beszélni veled valamiről – mondtam.

Megelégedettséggel néztem őt, szerencsésnek éreztem magam.

Felém fordult. Láttam magam a napszemüvegében.

– Minden rendben van?

Dean mindig rá tudott érezni a hangulatomra és az érzéseimre. Mellette voltam a leginkább önmagam. Éreztem, hogy elfogad és szeret. Talán imád is. Tudtam, bármit megtenne értem. Én voltam számára a világ közepe, nekem meg ő. Nagyon szerencsés nőnek tartottam magam.

– Minden csodálatos – válaszoltam. Felnéztem a fővitorlára, és egy kicsit igazítottam a kormányon. – Azon gondolkodtam...

Dean felült a padon, és a térdeire támaszkodva figyelt.

– Emlékszel, megegyeztünk, hogy abbahagyom a gyógyszerszedést, és meglátjuk mi történik?

Bólintott.

– Szóval... eltelt három hónap, és nem történt semmi.

Ismét bólintott, és türelmesen várta, hogy folytassam.

– Próbálkoztunk valamennyire – mondtam –, de nem hivatalosan. Nem próbáltuk *aktívan*. Csak azt csináltuk, amit korábban is.

– És az mi is pontosan? – kérdezte hamiskás, játékos mosollyal az arcán.

Nevettem, és megráztam a fejem.

– Magyarázzam el? Részletesen?

– Én benne vagyok, ha te is.

Kuncogtam, és újra felnéztem a fővitorlára, hogy ellenőrizzem a feszességét. Minden tökéletes volt. Gyorsan és biztosan szeltük a vizet.

– Azon gondolkodtam, talán próbálkozhatnánk jobban – folytattam. – Úgy értem... követhetném a naptárban a ciklusomat, és hőmérőzhetnék, hogy tudjuk, pontosan mikor ovulálok.

– És tervezzük meg, hogy mikor szexelünk? – kérdezte ítékezés nélkül. Csak kíváncsiságot láttam rajta.

Vágtam egy arcot.

– Igen, de gyűlölöm, ahogy ez hangzik. Mindig is spontánok voltunk, és szeretem ezt magunkban.

– Továbbra is lehetünk spontánok.

Megkönnyebbültem. Úgy tűnt, nyitott arra, amit javaslok, de közben még én magam is bizonytalan voltam.

– Be kell vallanom, hogy hezitálok kicsit – magyaráztam –, mert hal-
lottam egy párról, akiknek problémájuk volt a teherbe eséssel, és túl nagy
nyomást helyeztek magukra. Elkezdtek időpontokat meghatározni a
szexre, és így eltűnt belőle minden élvezet. Minden hónapban, amikor
megjött a nőnek, le voltak sújtva. Türelmetlenek lettek egymással, úgy
éreztek, elbuktak. Aztán lombikprogramba kezdtek, és az egy újabb érzel-
mi darázsfészeknek bizonyult. A házasságuk sosem lett a régi.

– És megfogant a baba?

– Nem. Még mindig próbálkoznak, és közben párterápiára járnak,
hogy helyrehozzák a kapcsolatukat.

– Párterápia... – Egy kis szünet után mögém lépett, átkarolta a dere-
kamat, és befészkelte a fejét a nyakamhoz. – Ne aggódj miattunk. Még
csak most kezdtük. Ha nagyon tudományos akarsz lenni, és hőmérőzni
akarsz, akkor szerezhettek magamnak egy fehér köpenyt. Ha jó leszel hoz-
zám, még az is lehet, hogy felveszem a hálószozába.

Felnevettem, és megfordultam, hogy megcsókoljam. Tudtam, hogy
automatikusan átveszi majd a kormányt. Szenvedélyesen csókolóztunk,
amíg a szél rázni nem kezdte a fővitorlát.

– Szeretlek – mondtam, és megfordultam, mielőtt még a tiltott zóná-
ba sodródtunk volna.

– Én is szeretlek – válaszolta, és óvatosan a hajóorra lépett, hogy meg-
igazítsa a köteleket, amíg én visszafordítottam a jachtot a helyes irányba.
Amikor ez megvolt, Dean visszajött a munkatérbe, és újra leült. – Csak
kíváncsiságból, mikor ovulálsz legközelebb? Biztosra akarok menni, hogy
szabad vagyok aznap este.

Elmosolyodtam.

– Ami azt illeti, épp holnap.

Lenyűgözte a szervezőképességem. Rápillantott az órájára.

– Ha bele akarjuk vetni magunkat a dologba, ma estére is egyeztethet-
nénk már időpontot. Az éjfél már számít, nem?

- Gondolom, igen. Ha úgy nézzük.
 - És két legyet ütünk egy csapásra.
 - Miért is?
 - Alapos indokunk lenne hamar lelépni anyád vacsorapartijáról. Újra felnevettem.
 - Szörnyű vagy.
 - Tudom! – Hátradőlt, feltette a lábát a padra, és újra a nap felé fordította az arcát. – Vigyen haza minket, kapitány!
- Friss szellő járta át a fedélzetet. Felnéztem a tiszta, kék égre. Tökéletes nap volt. Ah, de imádtam az életemet!

Amikor hazértünk, villogott az üzenetrögzítő piros lámpája. Megnyomtam a gombot, hogy meghallgassam az üzeneteket, és lerúgtam a cipőmet.

– Hallod ezt? – kiáltottam Deannek, aki elment a mosdóba. – Richard volt az. Azt akarja, hívd fel.

Dean pilóta volt. Magánrepülőket vezetett Miamiból oda-vissza. Richard volt a főnöke. Az ügyfelek gyakran üzleti úton voltak. Mindig gazdagok, néha híresek is. A repülés volt Dean szenvedélye; épp annyira szerette a munkáját, ahogy én az enyémet. Vagy legalábbis amennyire szerettem az elképzelésemet róla. Három éve diplomáztam a filmművészetin azzal a szándékkal, hogy dokumentumfilmeket fogok készíteni, de még egyet sem forgattam. Egyszerűen nem találok azt a témát, ami inspirálna, és a finanszírozás is mindig problémát jelent.

Dean visszatért a konyhába.

– Mondta, hogy miről van szó?

– Nem – válaszoltam. – De csak pár perce hagyta az üzenetet. Vissza kellene hívnod.

Odaadtam Deannek a telefont, majd benyúltam a hűtőbe egy narancsléért. Felbontottam, és leültem a konyhaasztalhoz. Azon gondolkodtam, mit húzzak fel este anyámhoz, és közben belehallgattam Dean hívásába Richarddal.

– Ma este? – kérdezte Dean. – Elég későn szólt, nem? – Rám nézett, megrázta a fejét és forgatta a szemét. Aztán megváltozott az arckifejezése.

Kissé felélénkült, és elfordult tőlem. – Mike Mitchell az? Tuti, hogy Kevin nem tudja vállalni? Mennyire beteg?

Az aggodalomtól összeszorult a gyomrom. Mike Mitchell énekes-gitáros volt, aki most tört be Hollywoodba egy Oscar-díjas dráma mellékszereplőjeként, emellett az új albuma megszerezte az első helyet a *Billboard* listáján. Az összes elképzelhető férfi magazin címlapján ő szerepelt. Dean nemegyszer repítette már az óceánparton fekvő Saint Thomasba, hogy luxuskörülmények között kapcsolódhasson ki.

Dean félénken nézett rám, engedélyt kérve a szemével, hogy elfogadhassa a munkát. A „könyörögve” talán jobban leírja a tekintetét.

– Hadd beszéljem meg Olivíával! Azonnal visszahívlak.

Letette a telefont.

Az asztalon doboltam az ujjaimmal. Tudtam, hogy veszítettem. Sóhajtottam egyet.

– Ne is mondd! El akarod vállalni.

Megrándult az arca, mintha üvegszilánkba lépett volna.

– Kétlem, hogy anyádat zavarná, hogy nem vagyok ott. Valószínűleg kiugrik majd a bőréből.

– De *engem* zavarna – szálltam vitába. – Már beleéltem magam. Olyan régen nem láttam már Saraht és...

– Attól te még elmehetsz – vágott a szavamba. – És még több időd is lesz vele, ha én nem vagyok ott. Nem kell azon aggódnod, nehogy egyedül hagyj anyáddal.

Csak bámultam rá.

– És mi lesz a terveinkkel? Úgy volt, hogy hazajövünk... és tudod.

Nem tagadom, a csalódottságom valódi oka az éjféλι randevünk elmaradása volt, mivel az utóbbi időben erősen elkapott „a gyereket akarok” láz. Nem említettem Deannek, de bármikor megláttam egy újdonsült anyukát babakocsival az utcán, erős vágyakozás kapott el. Amikor múlt hónapban megjött a menzeszem, a fürdőszobapadlón ülve sírtam.

A hátamra tette a kezét, és körkörösén simogatott a lapockáim között.

– Ahogy hazaérek, szeretkezzünk. Megígérem, hogy amint belépek a házba, azonnal jelentkezem a hálószobában.

Megfordultam a széken, és felnéztem az arcába.

– Az mikor lesz? Nem kell ott maradnod éjszakára?

– Nem – válaszolta gyorsan. – Majd megmondom Richardnak, hogy azonnal vissza is kell jönnöm.

– De ez nem mindig tőled függ! Emlékszel, amikor Mike későn ért a reptérre, és emiatt túllépted a megengedett maximum repülési időt?

Dean hangosan kifújta a levegőt, és hátralépett egyet.

– Nézd, ha akarod, nemet mondok, de ez egy jó munka, és úgy tűnik Mike személyesen engem kért. Ha visszautasítom, Richard nehéz helyzetbe kerül. Tudod, hogy mindig mindent meg akar adni az ügyfeleknek. Hogy boldogok legyenek.

– És te nem akarod a feleségedet boldoggá tenni?

Dean elkomorodott.

– Ez nem igazságos! Ugyan már! Csak egy estéről van szó. Itthon leszek, még mielőtt felkel a nap.

Az eszemmel felfogtam, hogy nem normális, amit csinálok, de nem bírtam úrrá lenni az érzéseimen. Csalódott voltam, de volt itt még valami...

Vártam, amíg visszahívta Richardot, elfogadta a megbízást, és letette a telefont. Aztán néztem, ahogy némán bemegy a hálószobába.

– Úgy érzem, megszállottja vagy Mike-nak – kiáltottam be neki a hálóba.

Megjelent a hálószobaajtóban, és nekidőlt az ajtófélfának.

– Miről beszélsz?

Inkább haraptam volna le a nyelvemet, mint hogy megszólaljak.

– Mike Mitchell személyesen téged kért, te meg odáig vagy, mert ő akkora sztár. Simogatja az egódat.

– Azt a szót használtad, hogy „megszállott” – válaszolta Dean.

– Igen. Ha bármelyik másik ügyfél lenne, nemet mondtál volna.

– De ő nem bármelyik másik ügyfél! – Azzal ismét eltűnt a hálószobában. – A pasas VIP a cégnél.

Beleszürcsöltem a narancslevembe, és bekiáltottam.

– Biztos vagyok benne, hogy Richard talált volna másik pilótát, ha nemet mondasz!

Mi a bajom? Miért nem tudom abbahagyni?

– De Mike engem kért – mondta nyugodtan. – És nem akarom cserben hagyni Richardot.

Felálltam, és bementem a hálóba. Dean a gardróbban volt, épp a vállfákon lógó ingei között kutakodott.

– Rendben. Feltéve, hogy nem próbál rávenni, hogy maradj egy olyan vad bulira, amiket rendezni szokott – mondtam. – Gondolod, hogy ezt tervezi?

– Azt gondolod, ez fog történni?

Becsuktam a szemem.

– Kérlek, ne csináld ezt! Utálok, mikor ezt csinálsz.

– Mit?

– Amikor kérdéssel válaszolsz egy kérdésre.

Vett egy mély lélegzetet, majd kifújta.

– Ez a buli dolog csak néhányszor fordult elő. És mondtam neked... azonnal jövök vissza.

Próbáltam hinni neki, nem a legrosszabbat feltételezni.

Kiválasztott egy inget, megnézte, nem gyűrött-e, majd fogott egy kabátot, ami nemrég járt a tisztítónál.

– Sajnálom – mondtam, és beletúrtam a hajamba. – Csak csalódtok, ennyi az egész.

– Tudom.

Háttal állt nekem, épp kivette a ruhazsákjából az egyenruháját.

Odaléptem hozzá, és a vállára tettem a kezem.

– Látszik, pontosan ez az, amiről a hajón beszéltem. Aggódtam, hogyan fog hatni ránk, ha el kezdjük tervezni, hogy mikor szexelünk, és tessék, máris veszekszünk.

Végre felém fordult. Közelebb húzódtam, átkarolt, és az enyémhez érintette a homlokát.

– Én is sajnálom. A mai egy romantikus éjszaka lett volna, és emellett egy különleges évforduló. Erre is kellett volna gondolnom.

– Nem a te hibád, az enyém. Türelmetlenül várom, hogy teherbe essek. Félek, hogy sosem jön el. Túl sokat agyaltam ezen mostanában. Ábrándoztam, hogy milyen színű lesz a gyerekszoba. Még gyerekágyakat is nézegettem, meg összehasonlítottam a márkákat. – Hátrébb húzódtam, hogy a szemébe nézhessek. – Lazábban kell vennem ezt az egészet. Nem akarok úgy járni, mint az a boldogtalan pár, akik feszültek egymással, és párterápiára kell járniuk.

Dean kissé összehúzta a szemöldökét.

– Kiságyakat nézegetté? Miért nem beszéltél erről nekem?

Megrántottam a vállam.

– Nem tudom. Nem akartalak ezzel stresszelni. Tudom, mennyire ki nem állhatod, ha türelmetlen vagyok.

– Azt csíptem, amikor alig bírtad kivárni, hogy hozzám gyere feleségül.

Rámosolyogtam, ő pedig a fülem mögé túrt egy hajtincset.

– Oltár elé akartalak állítani, mielőtt rájössz, mibe mész bele, és meg gondolod magad.

– Soha.

Az ajka az enyémhez ért, és gyengéden megcsókoltuk egymást.

– Sajnálom – mondta, és hátrébb lépett –, de tényleg indulnom kell. Köztünk minden rendben, ugye?

Beleharaptam az alsó ajkamba, és billegni kezdtem a sarkamon.

– Hm. Csak akkor, ha napfelkelte előtt ágyba bújsz velem. Különben a kutyaházban alszol.

Az ujjával megütögette a halántékát.

– Értem. Pizsmogás egyenlő a kutyaházban alvással.

Otthagytam, hogy felöltözhessen, és elindulhasson a reptérre.

Ha visszagondolok erre a beszélgetésre, azt kívánom, bárcsak máshogy viselkedtem volna. Nem kellett volna annyira keménynek lennem vele, amiért elfogadta a megbízást, és azt sem kellett volna mondanom, hogy megszállott. Ez mindig is érzékeny téma volt kettőnk között, mert a gazdag apám egyszer – kertelés nélkül – azt vágta a fejéhez, hogy minden szempontból túl jó vagyok hozzá, és csak annak a gondolatába szerelmes, hogy velem lehet.

Természetesen nem értettem egyet az apámmal. Azért szerettem Deant, akivé vált *épp attól*, hogy nem luxusban nőtt fel. Csak még jobban értékelttem emiatt, nem pedig kevésbé. Csodáltam érte. Hálás voltam, és el sem hittem, hogy engem szeret.

De a visszaútja másnapján Saint Thomasból ezek egy cseppet sem számítottak többé. Nem érdekelt, mit gondolt apám Deanról. Csak hallani akartam a kulcs zörgését a zárban, és érezni az ölelését. Csak még egyszer.

2. FEJEZET

OLIVIA

Miami, 1990

Az éjszaka közepén megszörrent a telefon. Átjárt a pánik, és a gyomrom összeszorult, miközben felültem az ágyban, hogy megválaszoljam a telefont. Mintha már tudtam volna, hogy valami szörnyűség történt. Talán valami látomásom lehetett. Talán az alvás rejtélyes mélységében a lelkem valahogy szemtanúja volt valaminek.

– Tessék?

Rápillantottam az üres párnára mellettem, és próbáltam meggyőzni magam, hogy minden rendben van. Dean valószínűleg mégis úgy döntött, hogy Saint Thomasban tölti az éjszakát, és ezért telefonál.

– Olivával beszélek?

Mégsem Dean volt, hanem a főnöke, Richard. Levegő után kapkodtam, miközben felkapcsoltam a lámpát.

– Igen, Richard, én vagyok az. Mi történt?

Csend lett a vonal másik végén, amitől elkapott a rosszullet.

– Sajnálom, hogy nekem kell közölnöm veled – mondta. – Dean gépe eltűnt.

Ledobtam magamról a takarót, és kiültem az ágy szélére.

– Mit jelent az, hogy eltűnt? Lezuhant?

Ismét csend. Azonnal izzadni kezdtem.

– Nem tudjuk – válaszolta Richard mély, komoly hangon. – Csak annyit tudok mondani, hogy kapcsolatba lépett a San Juan-i légitársaság-irányítókkal nem sokkal azután, hogy felszállt Saint Thomasban, és aztán egyszerűen csak... eltűnt.

Felálltam, és kimentem a hálósobából.

– Nem értem, mit akarsz mondani. Hogy tudott csak úgy eltűnni? Ismét csend.

– A gépe eltűnt a radarról.

A szavai úgy hatottak, mintha kőfalba rohantam volna. Leültem a földre a sötét nappaliban. Egy pillanatig nem tudtam megszólalni. Csak ültem ott teljes sokkban, hitetlenkedve.

– Olivia, ott vagy még?

– Igen, itt vagyok, csak próbálok megemészteni a hallottakat.

– Tudom, hogy hihetetlen – válaszolta. – De nyugodj meg, már megkezdték a keresést! Azonnal értesítették a parti őrséget. Pontosan tudjuk, hol tűnt el a gépe a radarról. A Puerto Ricó-i hatóságok is részt vesznek a keresésben, valamint egy haditengerészeti hajó is a közelben volt, őket is riasztották. Tiszta az ég, jó az idő, majdnem mozdulatlan a víz, ami egy áldás. A nap is hamarosan felkel.

– Ronsot keresnek – motyogtam, és hátratúrtem a hajam.

– Igen. És Deant. Mindannyian imádkozunk.

Próbáltam felfogni.

– Más is volt vele a gépen?

– Nem. A tervek szerint lett volna a gépen egy légiutas-kísérő is, de ő Saint Thomasban akart maradni. Szerintem lehet valami közte és Mitchell között. Szóval Dean egyedül repült visszafelé.

Istenem. Arra gondoltam, mennyire erőltettem, hogy siessen haza. Bár csak hagytam volna, hogy maradjon, és csak reggel jöjjön vissza.

– Azt mondtad, kapcsolatba lépett a San Juan-i légitársaság-irányítással – ismételtam. – Problémába ütközött? Segélykérés volt?

– Nem tiszta. Abból, amit megértettem, azt mondta, gondja volt a műszerekkel, és volt némi köd.

– És aztán egyszerűen csak eltűnt?

– Úgy tűnik.

– Ennek semmi értelme. Ha gondja volt a műszerekkel, nem kért volna engedélyt, hogy leszálljon valahol?

– De. Azt gondolná az ember.

– Talán, ha a műszerek szórakoztak, elvesztette a rádiókapcsolatot. Lehet, hogy a tervek szerint leszáll Miami-ban. – Kinéztem az ablakon a telihold fényében csillogó sötét Atlanti-óceánra. – Ahogy te is mondtad, tiszta az ég. Visszatalálna, nem? A műszerek nélkül is.

– Kitűnő pilóta – válaszolta Richard –, de ha odakint lenne, látszana a radaron.

Remegni kezdtem, ahogy próbáltam elképzelni, mi történhetett.

– Vannak mentőmellények a repülőn, ugye? Ha vízre kellett szállnia... tudná, hogy hogyan maradjon életben?

Richard sóhajtott egyet.

– Nem tudom, Olivia. A pilóták néha összezavarodnak, és észre sem veszik, hogy lefelé repülnek, amíg már túl késő nem lesz.

Elképzeltem Dean lefelé spirálozó gépét. Úgy éreztem, hányni fogok.

– Jól vagy? – kérdezte Richard. – Szeretnéd, hogy felhívjak valakit?

– Nem – válaszoltam, és letöröltem a könnyeket az arcomról. A szívem úgy vert, mint egy légkalapács. – Felhívom anyámat. De kérlek, értesíts, amint hallasz valamit!

– Hát persze.

Letettük. Egy pillanatig csak ültem ott rettegéssel teli bénultságban, magam elé bámulva, nem látva mást, csak egy ijesztő filmet a férjemről, ahogy ül a pilótafülkében, és küzd, hogy irányítani tudja a remegő hajtóművezérlő kart, miközben a gép zuhan. Elképzeltem, ahogy az utolsó másodpercig küzd, hogy megemelje a gép orrát, majd végül feladja, becsukja a szemét, és a gép beleszapódik a vízbe.

A szívemben megmozdult valami, és ismét kinéztem a teliholdra.

Nem. Ez lehetetlen. Dean nem lehet halott. Érezném, ha az lenne. Sötétség és kétségbeesés lenne úrrá rajtam. Reménytelenség. De egyáltalán nem ezt éreztem. Keresték, és hittem, hogy meg is találják. Hittem, hogy biztonságosan letette a gépet a vízre. Valaki észre fogja venni a roncsokat, ő ott sodródik mellettük, életben van, és hazajön hozzám. Mert ha egy dologban biztos voltam a férjemmel kapcsolatban – amellet, hogy szeret engem –, az az, hogy túlélő típus.

Nem sokkal pirkadat előtt megérkezett az anyám. Felengedtem a lakásba. A konyhában járkáltam fel-alá, és a harmadik kávémat fogyasztottam. Amikor kinyitottam az ajtót, magához ölelt.

– Jól van, na – súgta, miközben összetörve zokogtam a vállán. Most először hagytam, hogy potyogjanak a könnyeim, mióta Richard felhívott. Gondolom, magamban küzdöttem, hogy a tagadás állapotában maradjak. Az könnyebb volt, mint elfogadni, hogy talán Dean már nem jön haza többé.

Kibújtam anyám vigasztaló öleléséből, becsuktam mögötte az ajtót, és követtem a konyhába. Egyikünk sem szólalt meg. Letette a Gucci táskáját az egyik székre. A hatalmas ablakokon keresztül bámultuk a tűz színeiben pompázó napfelkeltét az Atlanti-óceán felett.

– Nem kellett volna elfogadnia a tegnapi esti megbízást – közölte anyám csupa bírálattal a hangjában. – Vissza kellett volna utasítania, és elkísérnie téged a vacsorára. Akkor most nem lenne ez. De csak nem tudott ellenállni a csillogásnak, nem igaz?

Bénultan bámultam az anyámra.

– Anya, most komolyan? Ezt kell mondanod most nekem? Tényleg nem tudod megtartani magadnak a véleményed csak most az egyszer, és úgy tenni, mintha érdekelne, hogy lehet, hogy a férjem...

Nem tudtam kimondani azt a szót. Még csak fontolóra sem tudtam venni azt az eshetőséget, hogy ő már...

Sértődötten fordult felém.

– Persze hogy érdekel! Csak mérges vagyok rá. Mérges vagyok, hogy ilyen helyzetbe kerülél miatta – hogy ilyen fájdalmat okoz –, amikor mindez elkerülhető lett volna, ha nem...

– Anya, hagyd abba! – tartottam fel a kezem. – Ezzel nem segítesz. Elfogadta a megbízást, mert kitűnő pilóta. Szenvedélyes és elhivatott a munkája iránt. És utálok, amikor ilyen dolgokat mondasz róla, mint ha csak a pénz és a presztízs érdekelné. Mintha csak emiatt vett volna feleségül. Azt gondolná az ember, miután a lányod négy éve felhőtlenül boldog, talán felmerül benned az az eshetőség, hogy félreismerted Deant.

Anyám is felemelte a kezét – annak jeléül, hogy megadja magát. Éreztem, ahogy a vállaim kicsit ellazulnak.

– Igazad van – mondta. – Tudom, hogy szereted, és nem most van itt az ideje, hogy kritizáljam.

– Nem, valóban nem. – Egy részem további ódákat akart zengeni Deanról, egészen addig, amíg anyám végre egyszer és mindenkorra elismeri, hogy tévedett. De nem volt lelkerőm hozzá. Ehelyett fogtam a kávésbögrémet, a maradékot kiöntöttem a lefolyóba, majd egy hosszú nyelű mosogatókefével tisztára sikáltam. Megvártam, amíg a vérnyomásom visszaáll, mielőtt letettem a bögrét a csöpögtetőre, és újra szembe fordultam az anyámmal.

– Ha apád itt lenne – mondta, miközben elindult a nappaliba a kávéhoz –, körbetelefonálna, és üvöltözne az emberekkel. Legalább akkor tudnánk valamit.

Én is bementem a nappaliba, és leültem mellé.

– Richard megígérte, hogy hív, amint megtud valamit.

– Ki az a Richard?

– Richard Walker. Dean főnöke.

Megfogtam a távirányítót, és bekapcsoltam a tévét. Kapcsolgattam a *Good Morning America* és a helyi hírcsatorna között. Egy idő után a „rendkívüli hír” felirat jelent meg a képernyő alján, és egy Mike Mitchellről készült kép ragadta meg a figyelmemet.

– Van itt valami!

Szerencsétlenkedtem egy sort a távirányítóval, amíg fel tudtam hangoztatni a tévét.

A műsorvezető a következő tájékoztatást adta: „*Tegnap éjjel egy miami magánrepülőgép eltűnt Puerto Rico partjainál. Saint Thomasból tartott hazafelé, ahová Mike Mitchell zenészt szállította a magánlakásába. A repülő a Gibson Air tulajdona volt, aminek a világ minden táján vannak magán-luxusrepülőgépflokkjai. A Gibson szóvivője megerősítette, hogy Mitchell nem tartózkodott a gépen, amikor az lezuhant. A pilótát még keresik. Tudósításunk folyamatosan frissül a fejleményekkel.*”

A bemondó egy újabb hírbe kezdett bele. Nekidőltem a fotelpárnának, és lenémítottam a tévét.

– Azt mondták, hogy lezuhant a gépe – motyogtam halkán. – Richard nem ezt mondta. Ő azt mondta, csak *eltűnt*.

Anyám megfogta a kezem, és megszorította.

– Talán csak nem akart felzaklatni.

Tudtam, hogy segíteni akar, de nem tudott volna olyat mondani, amittől jobban érzem magam.

– Meglehet.

Ezután nyomasztó csendben ültünk tovább.

– Akárhogy is – törte meg a csendet anyám –, ha nincs hír, az jó hír. Amíg nem találnak roncsokat, még reménykedhetsz. Lehet, hogy odakint van valahol. Talán sikerült biztonságban leszállnia.

Üres tekintettel bámultam a tévét.

– Nem lehet halott! Nem érezném? Nem tudnám? – Odafordultam hozzá. – Te érezted, amikor apa meghalt?

– Persze hogy éreztem – jött a válasz. – De én egy szobában voltam vele. Erősebben megszorította a kezem, és visszafordult a tévéhez.

Richard egy kis idő múlva visszahívott. Összeszorult a gyomrom, ahogy felvettem a telefont, és felismertem a hangját.

– Mi történt? Találtak valamit?

– Még nem – válaszolta. – Még keresik. Viszont most tettem le a telefont a San Juan-i légiközlekedés-irányítóval. Felolvasta az átiratát a Deannel folytatott rádiókommunikációjának. Át is faxoltattam.

– És mi van benne?

A testemet elöntötte az adrenalin.

– Kicsit furcsa – válaszolta. – Remélem, megtaláljuk a feketedobozt, hogy megtudjuk, pontosan mi történt.

– Hogy érted, hogy furcsa?

Azt kívántam, bárcsak gyorsan kibökné, de úgy tűnt, lapozgat az átiratban. Próbáltam türelmesen várni.

– Mielőtt felolvasom neked – kezdte –, azt tudnod kell, hogy az irányító azt mondta, nagy volt a rádióinterferencia – sokszor volt statikus zaj

vagy gyenge vétel –, szóval nehéz volt dekódolni, mit mond Dean, vagy hogy egyáltalán segítségért jelentkezett-e be. Ha segélyhívás volt, más álmásoknak és gépeknek is venniük kellett, de mostanáig senki nem jelentett vészjelzést. Szóval ez egy kicsit szokatlan.

– Folytasd – kértem, és végigsétáltam a lakáson az ablakok mentén. Az anyám még mindig a kanapén ült, és feszülten figyelt engem.

Richard folytatta.

– Először is, Dean azonosította magát, és meghatározta a helyzetét. Körülbelül 15 mérföldre volt Puerto Rico partjaitól, és 4000 lábön repült, amikor engedélyt kért, hogy magasabbra emelkedhessen. Az irányító úgy érezte, sürgős a dolog, így megadta az engedélyt, és várta a választ, de Dean nem reagált. Az irányító tovább próbálkozott felvenni vele a kapcsolatot, és Dean végre válaszolt. Ezt mondta. Felolvasom neked szóról szóra. „A 758-as járat 6000 lábön repül. Egy furcsa felhőben vagyok. Nem tudom, hogy írjam le. Az óceánból szállt fel. Nagyon gyorsan. Nem tudtam elég gyorsan felfelé repülni, hogy elkerüljem, de itt, ahol vagyok, tiszta minden. Olyan, mint egy alagút. Mérföldekre ellátok előre, északnak. Tiszta az ég előttem. Tartom a 190 mérföld per óra sebességet.” – Richard szünetet tartott, és lapozott. – Ismét interferencia volt, és Dean hol hallható volt, hol nem. Aztán azt mondta, „az irányító körbepörög. A felhő óramutató járásával ellentétesen gomolyog körülöttem. Növelem a sebességet 220 mérföld per órára, hogy kijussak innen. Tiszta az ég... úgy egy mérfölddel előttem”. Aztán az irányító azt kérdezte, tapasztal-e turbulenciát. Dean azt válaszolta, nincs turbulencia, sem szél. Ezt ismét statikus zaj követte, közben az irányító próbálta visszaállítani a rádiókapcsolatot. Dean azt mondta: „Az alagút összemegy körülöttem, de még mindig látszik a kijárat belőle. Tartom a sebességet.” – Richard ismét elhallgatott. – Ez volt az utolsó rádiókapcsolat. Ezután az irányító még körülbelül egy mérföldön keresztül követte a radaron. Amikor 1:28-kor utoljára látszott, északnyugat felé tartott. A következő pillanatban a radarkép üres volt.

A szívem gyásszal és hitetlenkedéssel telve lüktetett, ahogy az ablaknál álltam, és néztem a végtelen óceánt. A távolban látszott egy konténerhajó, ami a tenger felé tartott, és néhány kisebb vitorlás. Próbáltam lassan, mélyen, nyugtatóan lélegezni, ahogy átgondoltam, mit is hallottam.

– És idegesnek tűnt a légi közlekedés-irányító szerint? – kérdeztem végül. – Úgy viselkedett, mint aki bajban van, vagy elvesztette az irányítást a gép felett?

– Nem. Az irányító úgy jellemezte, hogy teljesen nyugodt és összeszedett volt, egyáltalán nem aggódott, éppen ezért is lepődött meg, amikor a gép eltűnt.

Anyám odakiáltott a kanapéről.

– Olivia, van valami újdonság a hírekben!

– Várj egy kicsit! – kértem Richardot, és közelebb mentem a tévéhez, majd felhangosítottam. – Richard, kapcsolj a *Good Morning Americára*, aztán hívj vissza!

Letettem a telefont, és a szőnyegen állva tágra nyílt szemekkel figyeltem a képernyőn megjelenő képeket. Először a Dean által vezetett géptípusról mutattak fotókat, majd megmutatták a luxus-belső kialakítást a fehér bőrülésekkel és egy vonzó, egyenruhát viselő légiutas-kísérővel, aki egy italokkal megrakott tálcát tartott a kezében. Aztán váltott a kép, és Mike Mitchell volt látható. A műsorvezető azt mondta, a sztár ott van a vonalban.

– *Hogy van?* – kérdezte tőle. – *Mindannyian örülünk, hogy épségben van.*

– *Hát, igen* – válaszolta Mitchell. – *Nagyon szerencsésnek érzem magam ma reggel.*

– *Biztos vagyok benne. El tudja mondani nekünk, milyen volt a repülőút Saint Thomasba?*

– *Persze. Az időjárás tökéletes volt. Tiszta volt az ég az egész út alatt. Sima út volt, problémák nélkül. Már sokszor repültem azzal a pilótával. Igazi profi, szóval akaratlanul is elgondolkodik az ember, hogy talán valami más áll a háttérben.*

– *Mit ért az alatt, hogy valami más?* – kérdezte a műsorvezető.

– *Hát, ez a Bermuda-háromszög* – válaszolta Mitchell. – *Kétségkívül nem ez az első gép, ami eltűnik, szóval elgondolkodtató, hogy tulajdonképpen mi is történik ott kint. Többen számoltak már be furcsa fényekről az égen, időeltolódásról és mindenféle dolgokról. Nézzen utána a 19-es járatnak 1945-ből. Öt amerikai haditengerészeti gép tűnt el egy rutinszerű gyakorlórepülés során, és sosem találták semmi nyomát. Sok furcsa dolog történt*

a keresés alatt is. Én mondom, valami zajlik ott, és senki sem tudja megmagyarázni, hogy mi.

A műsorvezető aggodalmasan bólintott.

– Hadd kérdezzem meg, Mr. Mitchell, hogy maga látott-e valaha furcsa fényeket vagy megmagyarázhatatlan tárgyakat az égen?

– Az ég szerelmére! – kiáltott fel anyám, megzavarva a közvetítést. – Egy komédiává fogják változtatni ezt az egészet, és kicsi zöld emberek után fognak kutatni.

– Anya! Hallgass már! – szóltam rá, és előredőltem, hogy halljam a tétét.

– Én nem – válaszolta Mike –, de ismerek olyanokat, akik igen. Én csak azt remélem, hogy rendben lesznek, akik kutatnak a pilóta után, és megtalálják őt. Jó srác volt.

A műsorvezető megköszönte Mike-nak az interjút, majd videófelvételeket mutattak arról, ahogy a parti őrség helikopterei felszállnak, miközben a műsorvezetőnő ismertette, merre van a kutatási terület.

Újra megszólalt a telefon. Gyorsan felkeltem, hogy felvegyem. Richard volt az.

– Láttad ezt? – kérdeztem.

– Igen, de ne tulajdoníts túl nagy jelentőséget neki. Az az ember túl sokat drogozik, és valószínűleg meg akarja lovagolni, hogy az eset ilyen figyelmet kapott.

– Biztos vagy ebben? Mert az az átírat, amit felolvastál, elég furcsa volt, nem gondolod? Mármint... Miről beszélt Dean? Milyen felhő hoz létre egy alagutat?

– A felhők sokféleképpen tudnak mozogni és változni.

– Igen, de azt mondta, hogy nem volt szél. És mi van azzal, hogy az iránytű megvadult?

Richard egy pillanatra elhallgatott.

– Nézd, Olivia. Nem akarom szétzúzni a reményeidet, de amiket mondt... van értelmük, ha össze volt zavarodva.

– Hogy érted?

– Ha gond volt az iránytűvel, akkor valószínűleg más műszerek sem működtek megfelelően, és ha a műhorizont sem működött...

– Az mi?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Egy műszer, ami mutatja, hol van a horizont, hogy a pilóta vízszintesen tudja tartani a szárnyakat. Ha ez nem működik, akkor a gép apróbb dőléseit nem érzékeli a pilóta, és ha a műszerek nem jelzik, hogy a gép veszt a magasságból, és mivel egy felhő belsejében nincs referenciapont, a pilóta addig nem veszi észre, hogy spirálban halad lefelé, amíg már túl késő lesz felhúzni a gépet. Ez magyarázatot adhat arra, Dean miért gondolta azt, hogy a felhő óramutató járásával ellentétes irányba forog.

Nehezemre esett ezt elfogadni.

– De azt mondta, hogy látja a tiszta eget az alagút végén lévő kijáraton keresztül.

– Ismétlem – válaszolta szelíden Richard –, lehet, hogy az óceánt látta. Sötét volt, és telihold. A tükröződések a vízen hihette a csillagok fényének.

A gondolatra, hogy Dean gépe spirálban halad a sötét óceán felé, összeszorult a torkom, és a sírás fojtogatott. Kellott egy pillanat, hogy összeszedjem magam, mielőtt meg tudtam szólalni.

– Köszönöm, Richard. Ígérd meg, hogy azonnal hívsz, ha hallasz valamit! Imádkozni fogok.

– Én is – válaszolta.

Letettem a telefont, és anyámhoz fordultam, aki aggódva nézett rám.

– Jól vagy?

Úgy éreztem, összezárulnak a falak körülöttem. Hogyan történhetett ez? Tegnap még vitorláztunk, és családalapításról beszélgettünk. Mostanra már haza kellett volna érnie. Megígérte, hogy napkelte előtt bemászik mellém az ágyba, és szeretkezünk.

De nem jött haza. Valahol odakint van. Egyedül. Hogy életben van-e, vagy meghalt, nem tudom. Továbbra is kapaszkodtam a reménybe, hogy túlélte a becsapódást, de ahogy belenéztem anyám gondterhelt tekintébe, minden reményem elszállt. Furcsán éreztem magam, mintha bizsergne a bőröm. Aztán úgy éreztem megfulladok, és oxigénmaszkra van szükségem. Anyám talpra ugrott, és azonnal leültetett.